

PAUL.

Kom! We zijn het immers wel degelijk allemaal? En 't is ook ons natuurlijk recht. Dat is toch dunkt me een uitgemaakte kwestie...

V. GELDEREN (*waardig en boos*).

Meneer! 't Is mijn heilige overtuiging dat 't egoïsme de ziekte is van onzen tijd. Maar wat die ziekte tot een kanker voor de menschheid maakt, dat is de tegenwoordige ellendige zucht om die kwaal te koesteren, ja zelfs te kweken als een deugd; dat is 't scepticisme, waarmede het kwade wordt aangenomen als een natuurrecht; god beter 't door sommigen zelfs wordt gepredikt, boven het goede... (*Paul heeft gedurende dezen uitval steeds met een nauw merkbaar tergend lachje en met half dichte oogen naar v. Gelderen geluisterd*).

PAUL (*met innerlijk plezier*).

Ja, Nietzsche ten minste...

V. GELDEREN.

Nietzsche?! Meneer! ik heb mijn oudste dochter eens gevonden met een boek van Nietzsche in de handen. Weet u wat ik gedaan heb? Ik heb haar 't boek afgenomen en toen heb ik 't ding in de kachel gesmeten.

PAUL.

En heeft uw dochter daarmee vergeten wat zij er in heeft gelezen?

V. GELDEREN (*even uit 't veld geslagen, dan met overtuiging*).

Natuurlijk; want ik heb haar die dwaasheden wel uit haar hoofd gepraat.

PAUL.

Ah zoo (*Holtz en Emma komen naar buiten*).

Twaalfde Tooneel.

De vorigen, EMMA, HOLTZ.

EMMA.

Het is binnen zoo ontzettend warm...

PAUL (*glimlachend*).

Hier is 't ook warm toegegaan... uw papa en ik hebben gevochten!

EMMA.

O, vadertje, heb je je nu weer boos gemaakt?! (*v. Gelderen haalt de schouders op en draait zich half om*).

V. GELDEREN (*weggaande, tot Holtz*).

Toe Holtz... wil jij je straks eens bemoeien met het vuurwerk...

HOLTZ.

Zeker... (*de heer v. Gelderen af*).

PAUL.

Heeft u lust om in de plaats van uw papa den strijd met mij voort te zetten?

EMMA (*een beetje geveleid*).

O... ik! Tegen u ben ik zeker niet opgewassen... en... ik weet zelfs niet waarover de strijd liep...

PAUL.

O, we waren op filosofisch terrein geraakt ..

HOLTZ.

Nou Em, dat is anders juist een liefhebberijte van je...

PAUL (*glimlachend*).

Ah, doet juffrouw van Gelderen ook aan de filosofie?

EMMA (*ontstemd*).

Ach nee... Jo...

HOLTZ.

Ja, ja Oudendael, ze wil 't nou niet weten voor je, maar ze is een geleerde op haar manier! (*Paul glimlacht. Emma is zichtbaar ontstemd*). Ja ja! Nou meteen kom ik eens kijken hoe jullie vechten, hoor!... Even voor ons vuurwerk zorgen! (*Lachend af*). Emma doet een beweging als om Fohan terug te houden).

PAUL (*glimlachend*).

Ja... nu loopt uw aanstaande weg!... (*Ernstig*). Nu... u hoeft er niet tegen op te zien. Ik zal met u niet vechten. Ik had 't met uw papa ook niet moeten doen. Zijn geloof is eigenlijk zoo aandoenlijk... (*Een heel vaag glimlachje gaat over zijn gezicht*).

EMMA (*na een oogenblik, ontstemd*).

U zegt dat op een toon... alsof u er op neerziet...

PAUL.

O neen, zeker niet. Ik zeg aandoenlijk, omdat men pas voelt wat men mist als men met zoo iemand spreekt. Ik zou 't heusch kunnen benijden... dat aplomb waarmee zoo'n geloof, zoo'n overtuiging wordt beleden...

EMMA (*als voren*).

Wat... welke overtuiging heeft papa aan u beleden?

PAUL (*luchtig even lachend*).

O... meneer uw vader heeft zich boos gemaakt over egoïsme, en humaniteit gepredikt! (*Met gemoedelijken ernst*). Ik geloof heusch dat zoo iemand nu overtuigd is dat hij precies weet wat goed en wat kwaad is.

EMMA (*zich animeerend*).

Maar dat weet... dat voelt toch iedereen?

PAUL (*glimlachend*).

Ja... zoo netjes apart hè? Een laadje